

Toimittajalta.

Uusi vuosi on alkanut ja onnen toivotuksia on kaikunut joka ilmansuuntaan. Kunpa me ihmiset pysyisimme hyvässä tahdossamme pitkin vuotta, niin että onni ja rauha voisivat asua luonamme ainakin ensi jouluuun saakka.

Olen minäkin hiljaisuudessa toivottanut jotakin sekä Ruusu-Ristin lukijoille että itselleni. Olen toivonut, että kaikki lukijani rakastaisivat totuutta ylimmä kaikkea ja aina haluaisivat kuunnella totuuden ääntä mieluummin kuin lempiaatteittensa tai ennakkoluulojensa. Olen toivonut, että he Ruusu-Ristiä lukiessaan etsisivät hengen vilpittömyyttä pikemmin kuin muodon täydellisyyttä, antaen sydämestään anteeksi, mitä kyvystä puuttuu, ja kohdistuen huomionsa kirjoittajien sisäiseen tarkoitukseen. Tämä on outo toivomus toimittajan puolelta, sillä nykyajan vaatimukset ovat juuri suuria muodon suhteen. Mutta onhan lehtiä paljon, jotka näitä vaatimuksia täyttävät, – Ruusu-Risti ei pyri niiden kanssa kilpailemaan.

Sillä mitä olen itselleni toivonut? Olen hiljaisuudessa toivonut osaavani toimittaa Ruusu-Ristiämme niin, että se olisi kuin huutajan ääni korvessa, joka pelkäämättä sanoo totuuden elämän suurista kysymyksistä. Totuus on puolueeton, sillä se ei katso ihmiseen. Mutta totuus ei ole suvaitsevainen merkityksessä välipitämätön eli yhtäkaikkinen. Totuus on – milloin se tiedetään – tieteellisen tarkka ja matemaattisen selvä eikä siedä rinnallaan pienintäkään valhetta. Sentähden onkin tunnuslauseenamme H. P. Blavatskyn T. S:lle antama motto *satjaa naasti paroo dharmah* (uskonto ei ole totuutta korkeampi), joka latinankielisenä R. R.-mottona kuulukoon: *veritate nulla praestat religio.*

*

Joulupäivänä kuulin radiossa, kuinka Pietarissa pidettiin suomenkielellä lyhyitä puheita – vai luettiinko ääneen lyhyitä artikkeleita – joulun merkityksestä, kansojen rauhasta ja maailman nykyisestä tilanteesta. Sanoja en osaa toistaa, mutta muistan varmasti, että kristikunta sai siinä kuulla kunniansa. Joulun merkityksen juhla, rauha on mahdoton saavuttaa niinkauan kuin uskonto kavaluudellaan ylläpitää näennäistä sopua eri yhteiskuntaluokkien kesken; rauha saavutetaan vasta sitten, kun itsetietoinen luokkataistelu leimahtaa ilmi tuleen, saaden aikaan maailmanvallankumouksen; kristillinen sivistys on vienyt ihmiskunnan perikadon partaalle: elämä lepää petoksen, ilkeyden ja juonittelun pohjalla. Pelastusta ei ole muualla kuin bolshevismin aatteissa.

Ajatuksia ja sanoja kiillotettiin totuuden vernissalla, mutta valhe pisti pukinsarvensa näkyviin joka lauseessa. En tiennyt, pitkö itkeä vai nauraa, sillä en osannut ottaa puhujia vakavaltakaan kannalta. Itse he ehkä kuitenkin tarkoittivat täyttä totta, ja ehkä oli Suomen puolella kuuntelijoita, jotka jumalansanana imivät itseensä heidän

leikinlaskujaan. Minulle se oli lyönti vasten kasvoja, sillä olin uskonut parempaa heidän radikalismistaan.

Lyhyiden puheiden välillä oli soittoa – pauseja ei ollut nimeksikään, – joten kuunteleminen ei käynyt raskaaksi. Ohjelma oli taitavasti sommiteltu ja suoritus oli mallikelpoista.

Muuan kysymys jäi mieltäni vaivaamaan:

Jos kristillinen sivistys on niin mitätön, että se on tyystin hävitettävä; jos tiede, taide ja teollisuus, jonka yläluokka on luonut, on paljasta petkutusta ja pahaa; jos Neuvosto-Venäjä on kyennyt panemaan alulle onnellisen yhteiskunnan ja uuden kulttuurin, – miksi Venäjän bolshevistinen hallitus käyttää hyväkseen kaikkia vanhan mädänneen kulttuurin tieteellisiä, taiteellisia ja teknillisiä saavutuksia? Miksi se aatteita levittääkseen ja kansaa sivistyttääkseen rakentaa radioita, miksi se soittaa Beethovenia ja Schubertia, miksi se ajaa rautateillä ja lentää koneella ilmassa? Ei se ole radiota keksinyt, ei lentokoneita, ei rautateitä, eivät suuret länsimaalaiset säveltäjät olleet bolshevikejä. Sehän menettelee kuin mies, joka tappoi keksijän, mutta ryösti keksinnön itselleen. Luokoon oman kulttuurinsa, mutta luokoon rehellisyyden pohjalta ja jättäköön vanhan sivistyksen rauhaan jatkamaan omaan suuntaansa, kunnes sen silmät aukenevat. Muuten on ajattelevan ihmisen mahdoton uskoa, että onnen valtakunta alkaa Rajajoen tuolla puolen.

*

Kaikki uneksimme onnellisemmasta yhteiselämästä, vieläpä uudesta yhteiskunnasta ja korkeammasta kulttuurista. Tämä johtuu siitä, että olemme ihmisiä ja ihmisinä henkiolentoja, jotka kammomme riitaa, vääryyttä, vihaa ja rakastamme oikeutta, sopusointua ja kauneutta. Kysymys ei ole tästä, vaan siitä, millä keinoin pyrimme ihanteitamme toteuttamaan.

Kommunisteja olivat ensimmäiset kristitytkin. Mutta eivät he väkivallalla toimeenpanneet uutta yhteiskuntaelämäänsä eivätkä he asevoimalla puolustaneet itseään. Vainoille he joutuivat alttiiksi ja nöyrinä kärsivät maailman vihan. He siunasivat vihamiehiään ja rukoilivat niiden puolesta, ja he todella rakastivat ja auttoivat toisiaan, niin että pakanatkin ihmettelivät. Jotakin heidän henkeään on jäänyt kristikuntaan, niin kauas kuin kristikunta muuten on poikennutkin alkuperäisestä Jeesuksen seuraamisesta. Paraimmissa kristityissä elää tänä päivänä syvä vakaumus siitä, että hyvää ei saavuteta pahalla, rauhaa ei väkivallalla, totuutta ei valheella, – vaan jos oikeutta tahdotaan, täytyy keinojen olla puhtaita. Jeesuksen taivaallinen Isä ei ollut sama kuin juutalaisten Jehova, joka yllytti miestappoon ja sotaan, ryöstöön ja hävitykseen, petokseen ja vihaan.

*

Mahdotonta on minun ollut kirjoittaa kiitokseni kaikille, jotka minua muistivat jouluksi, syntymäpäiväkseni ja uudeksi vuodeksi. Suokaa, ystävät, minun tässä lausua Teille iloni ja kiitollisuuteni siitä rakkaudesta, jolla sydäntäni liikutitte.

(Ruusu-Risti 1929 Tammikuu N:o 1, s. 1-3)